

Vilain

Het beste bod

Iedereen met liggende gelden, opgeliet. Binnenkort kunnen we bieden op het hele openbaar vervoer in de stad. Het busvervoer is de markt opgegaan en dat is de toekomst van het openbaar vervoer. Bij ons moet het volgende jaar in kunnen en kruken zijn. Wie het 'beste bod' doet, schrijft het Financieel Dagblad, die krijger de exclusieve rechten, en de aanbesteding is inmiddels in volle gang. Instappen mag geen enkel probleem zijn: geld is geld.

Bij deze sta ik op van mijn zitplaats en stap de bus uit, als spreekvrouw van de naamloze kudde Passagiers. Want het 'beste bod', voor wie zou dat eigenlijk het beste zijn? Niet voor ons, de passagiers. Wij zullen langer dan ooit bij de bushalte staan. De overheid wil de bussen zo goedkoop mogelijk laten rijden en zoekt dus het beste bod om zelf geld te besparen. Komt er een particulier met hart voor passagiers met een rollator – want die willen soms óók ergens heen – dan zegt die particulier: "Ja, de busduren moeten lager en breder, en er is ook meer instaptijd nodig, dus misschien moet er dan een bus extra rijden op die lijn, kost natuurlijk wat, maar 't is wel een goed bod, al met al". Dan zal de overheid het een slecht bod vinden. Vanwege de rekening.

In het verre Limburg is het gelukt met de aanbesteding, tenminste, dat vinden ze zelf. Er rijden bussen van verschillende firma's wat voor de passagiers ontzettend verwarrend is. Sta je daar met je ov-kaart. Doet elke bus wel mee en op welke voorwaarden? Een vergelijkbare whirwar van verbindingen trof ik aan in het hoge Noorden. Treinen van verschillende merken, waardoor ik nooit zeker wist of ik zwart reed of niet. Waarom kan een bus niet gewoon een bus zijn, een trein een trein en een tram een tram?

Als spreekvrouw van de passagiers ben ik tegen dergelijke verwarring. Ik ben voor duidelijkheid. En ook voor bushaltes met regelmatige zitbankjes, voor regelmatige lijnen, voor een ordeleinst van oude Hagenezen en helemaal voor loonsverhoging van de chauffeurs. Hierop zou het beste bod zich moeten richten. Op dienstverlening aan de klanten, en de klanten, dat zijn wij. Of zullen wij de sluitpost van dat beste bod zijn? Dan blijft de ellende bestaan: overspannen chauffeurs die uit ellende doorkarren ook wanneer er passagiers staan te wachten en bushaltes die nauwelijks meer zijn dan een paal in de grond. Graag ben ik het spreekvrouw van, maar helaas bezit ik geen liggende gelden.

Vilain van de Loo

CHOREOGRAFE ISABELLE BEERNAERT (38):

'Ik mag eindelijk zijn wie ik ben'

'Waar ik als klein meisje van droomde, heb ik hier in Nederland cadeau gekregen', zegt de Belgische Isabelle Beernaert (38) over de kans die ze, op het dieptepunt van haar leven, kreeg met 'So You Think You Can Dance' en de daaropvolgende overwinning in 'The Ultimate Dance Battle'. Volgende week staat de Koningin van de Gevoelsdans met haar eigen, grotendeels biografische productie 'Ne me quitte pas' in het Lucent Danstheater.

Door Astrid van Leeuwen

Vanaf haar eerste optreden in 'So You Think You Can Dance' (SYTYCD) sprong Isabelle Beernaert eruit. Haar choreografieën waren emotioneel, heftiger, aangrijpender dan welke andere choreografie in het populaire televisieprogramma ook. Gedanstes mindarna's waarin een maximum aan gevoel wordt blootgelegd. "Ik heb veel brieven en mails gekregen van mensen die zich in mijn strukken herkennen", zegt de Belgische choreografe. "Die blij zijn dat ik die emoties zo open toon, omdat het ze helpt hun eigen gevoelens en frustraties niet langer te verstoppen, maar er eindelijk, soms pas na jaren, mee voor de dag te komen".

Kritiek was, en is, er ook. In 'The Ultimate Dance Battle' (TUDB) – die overigens planrijk door Beernaert gewonnen werd – omschreef een van de andere choreografen haar stijl smalend als 'heel hard hullen en over de grond rollen'. En tussen de verder overwegend positieve of op zijn minst neutrale mediaberichtgeving over Beernaert, viel het herhaalde vernietigende oordeel van de danscritica van NRC Handelsblad op, die de Belgische uitrop tot de 'Heilige van de Huiltanks' huiltanks'.

Het doet Beernaert niets, zegt ze. "Mensen die zo reageren zijn zelf bang om te voelen. Het is zoals Birdy in haar song 'People Help the People': 'Oh and if I had a brain I'd be cold as a stone'. Want dat laatste is zo, als je te veel in je hoofd en te weinig in je hart leeft. En ik spreek uit ervaring". Dan, alsof ze inderdaad een heilige is: "Mensen mogen mij bestemmen, letterlijk en figuurlijk. Ik vergeef het hen, want ze weten bijknaam nog niet beter".

Verscheurd

Het is Tweede Paasdag, buiten is het grijs en nat, maar in de Dutch Studio's, op een verlaten bedrijventerrein in Amsterdam-West, gaat het er harts-

tochtrelijk aan toe. Beernaert (38)

repeteert haar theatervoorstelling 'Ne me quitte pas'. Onder de dansers winnaars en finalisten van SYTYCD en TUDB, zoals Nina Planterève, Anna-Alícia Shtias, Juvat Westendorp, Angelo Pardo, Ellen Houck en Patrick Karjowidjojo.

De lunch komt van McDonald's, maar Beernaert laat die van haar koud worden. Ze praat even intrens als ze choreografeert. Vragen blijven overbodig, de vraag of haar choreografieën voortvloeiën uit persoonlijke ervaringen al helemaal. Beernaert ademt haar levensverhaal uit al haar porien.

"Ik ben", zegt ze, "altijd verscheurd geweest tussen familieleden en mijn passie nalagen. Dat begon al toen ik als negejarige het huis van mijn moeder in Kortrijk verliet en belandde op het internaat van de Koninklijke Balletschool in Antwerpen. Mijn zussen en ik zijn grootgebracht met kinderdans, tekenles, muzikales – mijn vader was jazzsaxofonist – en ik wilde niets liever dan, door het aanleren van de klassieke ballettechniek, een steek danserslichaam ontwerpen. Maar het was eenzaam in Antwerpen. De lange, zware dagen, de jaloezie, de pestertijen vanwege mijn West-Vlaamse accent. Om het gemis van thuis te compenseren ben ik overgedisciplineerd geraakt en heb jaren lang te veel van mijzelf geveegd". Dat kwam aan het licht in Parijs, vlak

'Ik weet niet of ik zonder So You Think You Can Dance de winter was doorgekomen'

nadat Beernaert een dansconcours

gewonnen had en uitgenodigd was om een specialisatie te volgen aan het Parijse Centre internationale de formation professionnelle danse moderne-jazz. "Het krabbeën in mijn knie bleek ernstig aangetast. Ik was 18, kon niets meer, en moest terug naar Kortrijk, naar mijn moeder, met wie ik het samenleven totaal ontwend was". Beernaert krabbelde weer op, en wist haar grote droom te realiseren: aangenoemen worden bij het gezelschap van de beroemde Alvin Ailey in New York. "Destijds telde Ailey's groep slechts één blanke en één Aziat. Het gaf me de overtuiging dat ik 'souf' heb".

Maar net als in Parijs gebeurde, moest Beernaert, vers in New York, weer terug naar huis. Ze was zwanger, en hoewel iedereen het haar onttraddelde, koos ze voor haar kind. "Ik dacht: die carrière kan altijd nog, maar dat kind komt, als ik anders beslist, nooit meer terug".

Ellende

Inmiddels is haar dochter 17, en nog twee kinderen volgden, jongens die nu 13 en 7 jaar zijn. "Ik heb drie kinderen van drie papas's. De eerste is niet geboren en met de tweede was, toen onze zoon geboren werd, al zo veel voorgevallen, dat ik wist dat ik met deze man niet moest verdergaan".

Door een, zoals ze het zelf noemt, 'diepe emotionele zwakte' liep Beernaert daarna in de armen van de verkeerde. "Een breakdancer die tegenover iedereen mooi weer speelde, maar die mij twee jaar lang mishandelde heeft. In het begin rebelleerde ik, maar dat leverde mij alleen maar meer klappen op. Hij heeft mij een paar keer het ziekenhuis in geslagen, mijn zelfbeeld was totaal naar de knoppen en ik keerde mij steeds meer van de rest van de wereld af".

Het is aan de vader van haar derde kind te danken dat ze uit dat dal gekropen is, zegt ze. "Hij was mijn engel, hij heeft mij met een pinset heel voorzichtig uit de hel geplukt". Met

Foto: Raymond van Houten

hem beleefde Beernaert haar gelukkigste relatie, en juist daarom viel de breuk, na tien jaar, haar ondraaglijk zwaar. "Het was een cumulatieve van ellende: in diezelfde tijd kwam mijn jongste zus om het leven bij een motorongeluk. Alles was voor mijn gevoel kapot: emotioneel, rationeel, financieel. Ik had geen cent meer te maken, woonde met mijn kinderen in mijn dansstudio. Hoe het verder moest, en óf ik wel verder wilde: ik had geen idee". En toen kwam er een telefoontje van Rudolf Poldeman,